

BLOEDPRENT

BLOEDPRENT

JOKE DE MEYER

2019

Beefcake Publishing

VOORWOORD

Het befaamde witte doek... men wil dit reeds zo lang bekleden met mobiel beeldmateriaal... het begon met de stomme film en groeide uit tot zwart-wit- en al snel kleurenbandwerk. Een visueel medium werd gecreëerd en dit oogstte veel succes. Film-makers willen sindsdien hun creatie vereeuwigen via beweging op het scherm. Acteurs en actrices zien zichzelf op het scherm verschijnen en voelen zich zo even onsterfelijk worden. De cinema is uitgegroeid tot een mega-business met allerlei prijsuitreikingen en flamboyante festivals. Iedereen die er een rol in vertolkt, wil als afgebeelde god aanbeden worden door miljoenen fans. Het succes staat of valt met het aantal goede of slechte kritieken over het scenario, de cast en het regiewerk, wat al dan niet ten goede komt van de vaak gigantische ego's van spelers, regisseurs en producenten. Zoals met alles draait het uiteindelijk om grote geldbedragen en zoveel mogelijk publiciteit maken. Film wordt daarenboven als 'kunst' voor een bepaald publiek verheven, indien het een eliteprent is die om een of andere reden fel bejubeld wordt door de pers. Of dit garant staat voor meer kwaliteit, dat is weer een andere vraag. En wie bepaalt wat de determinerende kwaliteitsnorm vormt? Voor de ene betekent een film een ontspannend gebeuren, voor de andere moet er een diepere achtergrond schuilen in het geheel. Komedie, drama, detective, melodrama, tragikomedie, romantische film, horrorprent, thriller, erotische film, enzovoort... iedereen kan er zijn gading vinden dankzij de vele beschikbare genres. Maar is het ook niet belangrijk om het als instrument van creatieve verbeelding te waarderen, een vlucht uit de vaak saaie realiteit, de dagelijkse sleur en eindeloze tredmolen? Alhoewel, de realiteit overtreft vaak de fictie en de fictie is meestal gebaseerd op de

realiteit: beide parallelle universums vormen een soort communicerende vaten dus. Ook wordt de werkelijkheid vaak verbloemd of integendeel gewoon getoond zoals hij is, met een extra maatschappelijk accent erbovenop, vooral als er heikele thema's worden aangehaald zoals drugs, geweld, machtsstrijd, fraude, verboden liefdes, discriminatie... Dergelijke items zijn uit het leven gegrepen en dus vaak brandend actueel, zelfs kritisch en gewaagd. Dus alles hangt af van wat je verwacht en verlangt bij het bekijken van het beeldscherm. Iets wat te belerend is, blijft ook niet lang boeien en nazinderen. We hebben allen onze eigen wijsheid dankzij ervaring en zijn niet levenslang schoolkinderen van een of andere regisseur of scenarist met didactische bedoelingen. Een goede prent is er een die je graag ooit terug wil bekijken, omdat ze je aandacht capteert en je tegelijk even doet wegdromen. En vooral, er moet een intrigerende verhaallijn zijn, die een filmmaker inspireert om te doorgronden samen met zijn toeschouwers. Laten we van start gaan.

1

Het is een zonnige woensdagnamiddag, omstreeks half april 1997. De lentebloesems hebben de vazen van schrale winter-takken gevuld met hun fleurige kelk. Dit is het seizoen waarin alles wat ademt herboren wordt, na door een donkere tunnel tot het verrijzende licht te zijn gegaan. Het is de alom bekende winterslaap, een soort bijna doodservaring: de lente staat symbool voor het opnieuw op krachten komen van mens, dier en plant. Dit vormt onderdeel van de natuurlijke kringloop. Net op dit moment verwacht men uitbundige vreugde, het terugvinden van enig elan – denk maar aan het idyllische beeld van lammetjes die dartel en wankelend hun eerste stapjes zetten in een groen weidepalet. Ontwaart men niet al de eerste vlinders hier en daar? Het onverbiddelijke noodlot heeft voor vandaag echter iets anders beslist...

Een groep studenten maakt een wandeling in het natuurreservaat de Bourgoyen-Ossemeersen rond Gent. De graslanden bloeien daar helemaal open met hele velden vol grote ratelaar, een plant die bekendstaat als de “wilde floriën”. Het domein bestaat uit vochtige graslanden met sloten en grachten. Een van de meest typische landschapselementen is de knotwilg, waarin de steenuil, holenduif en mezen met plezier vertoeven. De houtkanten bestaan uit elzen en wilgen en herbergen veel zangvogels. De bloemenrijkdom van de ruigtes lokt vele insecten. Vlinders zoals de atalanta en de dagpauwoog vinden hier nog geschikte planten. De jongeren genieten van een relaxerend intermezzo alvorens de vaak fel gehate blokperiode in mei aanbreekt. De lessen aan universiteit en hogeschool zijn bijna geschrapt. Het is dus wat bekomen van duffe auditoria en van niet altijd even boeiende ex

cathedra onemanshows gegeven door vaak erudiete vakidioten. Veeleisende en wereldvreemde professoren en hoogleraren spoken in de nachtmerries van veel studenten. De twintigers laten even de prille zonnevloed op zich afkomen. Ze tateren en giechelen. Is dit een combinatie tussen het ervaren van lentekriebels en het gewaarworden van euforie wegens het even ontsnappen aan faalangst die boven het hoofd hangt om dit academiejaar te slagen zonder herexamens?

Evelyn en haar vriend Bruno begeven zich gezwind, hand in hand, naar een houten tuinbank. Daar nemen ze plaats en geven de aanzet tot een gesprek. Hun vrienden Vanessa, Randy, Koen en Maggy houden ook halt en stellen zich rondom het duo heen als trouwe teamleden. De twintigers vormen reeds verscheidene studiejaren een hechte club. Ze studeren allemaal aan de bekende filmschool Filming Art in Gent. Deze onderwijsinstelling vormt de bakermat van veel bekende regisseurs, scenaristen, producenten, acteurs en actrices... Evelyn knoopt haar bruine haar samen in een dot – de plotselinge temperatuurschommelingen en enige fysieke beweging begeleiden reeds de eerste zweetdruppels. Bruno bewondert haar. Ze blijft hyperslank ondanks haar ongezone levenswijze van typische studentenmaaltijden: frieten, spaghetti, hamburgers... In haar strakke jeans met weinig verhullende topje weet ze vandaag extra zijn aandacht te trekken. Hij puft in zijn trendy blauwe trainingspak, maar is dankbaar dat hij zijn zwarte haardos al heeft kortgeschoren. Er hangt alleszins erotische spanning in de lucht! Zou het voorjaar ook echt zorgen voor meer libido of is dit een fabeltje?

Evelyn filosofeert graag luidop terwijl ze geniet van Bruno's seksueel geïnspireerde aandacht. 'Ik heb al veel ideeën voor scenario- en regiewerk. Dit is toch de mooiste job die er bestaat, een story in beeld kunnen brengen? In feite wordt alles in het

leven geregisseerd. Zoals professor Magnus zegt: de media worden gedirigeerd door politici en rijke ondernemers. Alles passeert via een geheime filter om de mensen te kunnen beïnvloeden.’

‘Wel een beangstigende visie! Dat doet me denken aan de Tweede Wereldoorlog: Goebbels wou de mensen ook indoctrineren met zijn *Gleichschaltung*. Zou dit moment ook door iets of iemand beïnvloed zijn? Een entiteit die ons naar hier heeft gebracht, nu op dit precieze moment. Kosmische universele energie? Het is bijna zes uur, ik krijg stilaan honger.’ Bruno brengt de verleidster terug met beide voeten op de grond. Verveeld begint hij te geeuwen. Als macho houdt hij niet van te veel gezeur, maar wil hij vooral zijn primaire behoeften op tijd kunnen bevredigen.

‘Honger in haar of in iets anders, casanova? Misschien keren we beter terug naar het stadscentrum om iets te consumeren. We hebben een zalige tocht gemaakt samen. Dit heeft ons energiepeil opgepept om in enkele cursussen de essentie te beginnen onderlijnen.’ Randy, de underdog van de groep, wil zich continu bewijzen. Hij draagt een ouderwets poloshirt met katoenen broek. Hij oogt iets jonger dan de anderen door zijn jongensachtige uitstraling en verwarde, lichtbruine haardos. Hij kan het ook niet verbergen dat hij stiekem zijn zinnen heeft gezet op Evelyn. Ze heeft voldoende intellectuele bagage die hem passioneert.

Koen kan het niet laten om hierop spontaan te reageren. Hij is een beetje de snob van de groep en heeft een zekere hautaine air over zich. Met zijn modieuze sportkledij, gave gelaatstrekken en golvende blonde lokken voelt hij zich vaak meer dan een ander en laat dit op tijd en stond duidelijk blijken. ‘Jij bent toch altijd de serieuze spelbreker, Randy. Kan je niet eens gewoon genieten van het moment? Trouwens, moet jij nog alles beginnen aandui-

den wat belangrijk is als mogelijke examenvraag? Of ben je echt zo hoogbegaafd dat je alles maar één keer moet lezen, waarna het dadelijk opgeslagen wordt op de harde schijf van je geheugen? Een echte streber ben je.'

'Tja, ik heb zo geen rijke vader zoals jij, Koen. Ik zal moeten vechten om door te breken als regisseur. Het is toch altijd plezanter om het verwaande zoontje te zijn van een rijke chirurg. Je hebt deze studierichting ook waarschijnlijk gekozen als hobby om je geest niet volledig onledig te houden? Om je hersenen te vinden, is er microchirurgie nodig.' Randy komt bits uit de hoek.

'Jij bent een geboren loser, Randy. Kan je echt niet tegen wat humor? Je moet niet continu vechten in het leven om iets te kunnen bekomen. Het moet toch allemaal genotsvol blijven. Mijn vader zal je wel aan werk helpen als vriendendienst, mocht je ook niet slagen als regisseur! Je kan assisteren in het operatiekwartier. Daar draagt men, veilig, een masker!' Koen waagt zich op glad ijs met zijn brutale uitspraken.

Randy is opvliegend en wil Koen bruusk te lijf gaan met zijn vuist. Hij heeft al te veel moeten knokken om te krijgen waar hij recht op heeft. Deze aanvaring raakt zijn persoonlijke eer. Koen daarentegen is het als lid van een welstellende familie niet gewoon om enige moeite te moeten doen. Geld vormt een *carte blanche* voor alles: feestjes, diploma's, vriendinnen... Toch beoefent hij fitness als vrijetijdsbesteding, waardoor hij zonder aarzelen een defensieve houding aanneemt.

De frivole Vanessa komt tijdig tussenbeide en houdt de twee vechtersbazen uit elkaar. Ze vormt een beetje een vrouwelijk afkooksel van Koen. Ze heeft fel geblondeerd haar en draagt een tennisoutfit: ultrakorte, witte jurk met dito topje. Giechelend eta-

leert ze zichzelf tussen de twee kemphanen. ‘Hou op, jullie beiden! Laat mij een rolletje spelen in jullie eerste film. Het zal een eer zijn voor jullie om mij als steractrice te laten schitteren. Professor Lebrun ziet in mij een gigantisch potentieel. Bruno, je weet niet wat je mist door me te hebben afgewezen voor Evelyn. Ik kan een passe-partout worden voor elkeen van jullie.’

De stille Maggy houdt zich graag op de achtergrond. Ze kan zichzelf identificeren met de slungelachtige Randy. Ze heeft ros, sluijk haar en draagt een fletse bloemenjurk. Ze lijdt aan een minderwaardigheidscomplex, maar kruipt af en toe uit haar schelp. ‘Jij bent echt niet te doen, Vanessa! Bescheidenheid siert, maar jij bent een extremist in megalomanie. Je ziet jezelf als een nieuw icoon, de Marilyn Monroe van de jaren negentig. Zou sletterig gedrag ook zijn impact blijven hebben op het professionele succes? Heb je met professor Lebrun de lakens gedeeld?’

‘Jij zal het vooral moeten doen met karakterrollen, beste Maggy. Met die diepliggende visogen, dat dunne pierenhaar en jouw mollige verschijning vermoed ik dat het vooral gefrustreerde, dronken oma’s gaan zijn. Maar alle respect voor jou, je zal eerder in hoogstaande maar armoedige kleinkunst belanden in plaats van in vet betaalde kaskrakers. En dat zit blijkbaar in de genen bij jouw familie.’ Vanessa houdt geen blad voor de mond. Ze vertolkt de rol van haar leven, maar wil er geen doekjes om winden. Een mening moet ongezoeten uitgesproken kunnen worden.

‘Jij monsterlijk wezen! Heb je dan totaal geen respect voor je vrienden? Ik heb er genoeg van, ik ga alvast terug naar mijn kot. Saluut en de kost allemaal!’ Dit wordt voor de schuchtere Maggy te veel. Ze verlaat verontwaardigd het toneel, terwijl ze in een huilbui losbarst.

Evelyn probeert haar tegen te houden, maar ze slaat afwijzend haar arm in de lucht en verdwijnt aan de horizon tussen de struiken.

‘Dat heb je weer tactisch gespeeld, Vanessa. Je weet hoe gevoelig Maggy is. Ze heeft het niet gemakkelijk met haar dronken vader. Hij heeft haar en haar moeder en broer zwaar mishandeld. De politie onderneemt niets omdat hij zelf een politieagent is. Kon je niet voor één keer eens niet aan jezelf denken?’ Evelyn berispt kokend van woede haar ijdele vriendin.

‘Jij moet spreken, o zo heilige Evelyn. Je voelt je moreel superieur ten opzichte van de anderen. Maar heb jij Bruno niet van mij afgesnoept? We waren al enkele jaren samen, toen hij me plots dumpte voor jou. Je hebt ook geen rekening gehouden met mijn gevoelens.’ Vanessa kaatst venijnig de bal terug door op een oud zeer te wijzen.

Bruno merkt dat het uit de hand loopt en hij probeert de schade te beperken. ‘Laten we hiermee stoppen en onze vriendschap niet op het spel zetten! We hebben samen al zoveel meegemaakt. Ik stel voor dat we iets eten en drinken in onze vertrouwde pizzeria om het bij te leggen.’ Hij richt zich met dit verzoenende gebaar tot het hele gezelschap.

‘Jij denkt altijd alles met de mantel der liefde te kunnen bedekken, Bruno. We zijn allemaal mensen met diepgewortelde emoties. Dit moet uitgesproken worden. Sluit jij echt je ogen voor wat er zich voor jou afspeelt? Dan zal je maar een flauwe regisseur worden en alvast niet de geliefde die ik zoek.’ Evelyn geeft hem er ook van langs.

Bruno weet zich geen houding aan te meten en schopt misnoegd tegen een kei die op de grond ligt. In mineur eindigt hier de gezellige samenkomst van het zestal. Elkeen verkiest ervoor met gemengde gevoelens zijn eigen weg op te gaan, al dan niet terug richting het stadscentrum. Werd deze crisissituatie ook opgelegd door een onbekende, sturende entiteit of is het gewoon toeval en te wijten aan de eerste warmtegolven bij de overgang der seizoenen? Of speelt de stresserende examenperiode een rol, of is er nog iets anders aan de hand? De onderhuidse spanningen laaiden hoog op. Betekent dit dat het doek valt over hun jarenlange vriendschap of moeten sommige dingen net uitgesproken worden om ze niet verder te laten escaleren? De zon laat niet veel meer in haar kaarten kijken en geeft stilaan haar troon prijs voor de rebellie van enkele avondlijke wolken. Het wordt muisstil tussen de heidevegetatie. Er is geen spoor meer te bekennen van de jongeren.

Een angstwekkende gedaante, wiens aangezicht en gestalte verscholen zijn achter een lichtgroen, chirurgisch mondmasker en pak, zit gehurkt tussen de struiken. De laatste flikkering der zonnestralen weerkaatst in een vlijmscherp scalpel dat in twee latex handschoenen gekluisterd zit. Naderende voetstappen wekken de aandacht op van het spookachtige individu. Dan gaat alles razendsnel... de griezelige bespieder springt vanachter z'n verbergplaats en kort nadien galmt gekrijs en getier van het ongelukkige slachtoffer dat diens pad kruiste. Was deze angstaanjagende confrontatie gepland of louter toevallig? Een strijd op leven en dood ontstaat. Enkele bloesems verliezen hun band met de vertrouwde thuishaven aan de heroplevende takken en belanden door een lichte avondbries op de droge zandbodem, waar ze opgeslorpt worden door een bloedtsunami als rode zee. De warme levensbron in de vorm van ontlukende bloesems wordt verenigd met de koele doodsmoeding in de vorm van kolkend

adervocht: een lugubere offergave voor het welslagen van de
seizoensoogst?

2

Twintig jaar later, omstreeks half april 2017... frêle ontluikende bloesems begeleiden de moeizaam openschrijdende toegangspoort van het voorjaarsrijk. Af en toe schudt de gure wintervorst zijn mantel nog eens uit via een meedogenloze hagelbui en bijtende wind. Het is nacht en de volle maan laat als alleenheerser haar onheilspellende gloed los over de in slaap verzonken kille heide, de befaamde biotoop dicht bij Gent.

Evelyn Braeckman slaat in paniek. Ze dwaalt verward rond in haar beige, zijden slaapjurk. Ze zoekt hopeloos een manier om weg te vluchten. Ze loert argwanend en angstig achter zich. Zou de psychopaat haar nog op de hielen zitten? De beklemmende duisternis en stilte geven haar nog extra het gevoel van opgejaagd, aan haar lot overgelaten wild. Enkel door haar uitputtende gehijg wordt de ingedommelde dag verstoord. Afgemat en blootsvoets ervaart ze plots hevige pijn. Ze heeft haar tenen gekwetst aan een uitstekende kei in dor zandgebied en kermt. Instinctief knielt ze neer en betast de bloedende ondersteun van haar rechterbeen. Ze probeert een dam aan te leggen met haar handen tegen de scharlaken stroom, maar het is tevergeefs. Beseffend dat ze niet te lang mag talmen op dezelfde plaats, tuurt ze bevreesd rondom zich. Ze voelt de aanwezigheid van een levende entiteit. Haar ademhaling stokt en ze scheurt in een opwelling een stuk af van haar japon, waarmee ze vliegensvlug de wonde probeert af te binden. Ze moet vooruit. Rechtop springend, zet de bange tocht zich verder in de richting van enkele wilgen wat verderop. Een verraste steenuil doet haar even opschrikken. Buiten adem verschuilt ze zich achter een van de bomen. Ze klampt zich vast aan de robuuste stam – met haar

handen en nagels grijpt ze de schors vast, een soort houvast dat ze niet wil loslaten. Hoe komt het dat ze zich zo meedogenloos verweesd voelt in deze schemerzone? Alleen het gefladder van enkele nachtvogels zorgt voor enige melodie in deze verweesde nocturne. Haar zintuigen staan op scherp voor iedere bewegende tak of voor elk weerklinkend geluid. Ze huivert en voelt haar voet nat worden. De levensvloeistof sijpelt door haar kunstmatige verband heen. Ze probeert de pijn te verbijten en zich tegelijkertijd verborgen te houden voor de noeste achtervolger. Het is zenuwslopend. Zou er iets de schuilplaats van het wild kunnen verraden voor de jager? Hoe is ze eigenlijk in die erbarmelijke situatie terechtgekomen, op dit nachtelijke uur en in deze kledij? Er weerklinkt een akelige baltsroep, dit keer vanuit de boom zelf. Ze slaakt een kreet. Het geluid van de roofvogel zal haar hopelijk niet verraden hebben. Ze begint te hyperventileren en maant zichzelf aan tot rust. Het was tenslotte maar een gevederde carni-voor, geen enge crimineel op twee voeten. Onzeker besluit ze haar tijdelijke beschermoord te verlaten. Het exuberante maanlicht vormt haar zaklamp. Zou ze verder in die richting wandelen? Haar innerlijke gps blijft haar in de steek laten. Net wanneer ze ondanks de stekende pijnscheuten in haar voet een pas zet naar het onbekende, doemt er een bangelijke verschijning op voor haar neus. Zoals een sluwe vos lag deze verdoken in een denkbeeldige gracht en ziet nu zijn kans rijp om ongenadig toe te slaan. Ze vormt de gans met pech in deze bizarre fabel. Een in chirurgisch kostuum vermomd individu richt dreigend zijn ontledmes op haar hart. Ze is als het ware verlamd en kan zich niet bewegen. Hebben diens dreigende ogen vanachter het mondmasker een impact op haar mobiliteit? Houden deze zoals die van een hypnotiseur haar in hun meedogenloze greep? Een soort paranormale anesthesie? Boven het masker ontwaart ze een donkere blik... demonisch, hels, onwezenlijk... iets of iemand met een drang om te doden... ze beseft dat ze machteloos is

overgeleverd aan zijn genade. Ze voelt het scalpel haar linkerborst doordringen en schreeuwt. De pijn is ondraaglijk. Het weerloze lichaam geeft de strijd op. Evelyn verliest stilaan het bewustzijn... is dit de ultieme confrontatie met het hiernamaals? Terwijl het leven langzaam haar aangerande lijf verlaat, valt ze in een eindeloze diepte. Bloesems vergezellen haar in de dodelijke uittocht. Ze weet dat dit het definitieve einde is. Haar laatste oogconfrontatie is deze met haar belager die blijft kerven in de wonde... Ze kan nog in een laatste opwelling het kapje afrukken van diens gelaat en gruwet, terwijl ze haar hoofd stoot tegen de harde heidegrond. Stilte. De steenuil cirkelt rond in het zwarte veld als een aasgier die ongeduldig wacht tot zijn maaltijd bereid is. In dit geval is de moordenaar de monsterachtige kok en het slachtoffer het lugubere gerecht...

Overmand door angstzweet en met versuft hoofd ontwaakt Evelyn slaapdronken op haar brede boxspring. Ze werd plots gewekt uit een ijzingwekkende nachtmerrie door haar overijverige klokradio. Het is acht uur. Haar handen tasten hopeloos rond in het riante bed, op zoek naar een spoor van haar partner. In de warme lakens voelt ze geen spoor meer van hem. Hij is blijkbaar al vroeg uit de veren. Hij wou haar waarschijnlijk laten uitslapen. De avond ervoor was een drukke draaidag op de set. Waar zou hij heen zijn? Een dagelijkse jogpartij of al in de weer voor hun gezamenlijke business, de filmstudio Cinéfolie? Beiden adoreren ze als workaholics hun werk, het betekent hun grootste gedeelde passie. Evelyn runt een eigen productiehuis samen met haar echtgenoot en jeugdliefde Bruno. Ze heeft na de studies de stap durven zetten en is haar dromen gevolgd. Dit heeft haar in het begin geen windeieren gelegd. Samen met haar partner behaalde ze reeds een internationaal succes, hoewel het de laatste jaren wat minder gaat. Ze bieden een gevarieerd gamma aan voor een breed publiek. Ze is zelf regisseur en scenariste, terwijl haar man

vooral de publiciteit voor zijn rekening neemt. Samen zijn ze onafscheidelijk en lijken wel lookalikes van het ondertussen gescheiden, wereldberoemde, acterende duo *Brangelina*. Nog sterk onder de indruk gooit ze haar kamerjas over de beige nachtjapon. Ze duwt op de knop van het kofffiezetapparaat en geeft hiermee de aanzet tot een invasie van het fel begeerde, vloeibare ochtendgoud. Geeuwend steekt ze zoals vroeger haar verwilderde, kastanjebruine lokken op in een dot. Haar frisse aangezicht en ranke figuur hebben met glans de tand des tijds doorstaan. Ze wrijft in haar ogen, terwijl ze zich de gebeurtenissen voor de geest haalt uit haar droom. Het leek allemaal zo ontstellend echt, zowel de achtervolging, de emoties als de pijnsteek. Voor de zekerheid betast ze haar hartstreek en rechtervoet. Niets op te merken, gelukkig! Zou deze verwarde ochtendceremonie te maken hebben met de overdaad aan alcohol de voorbije avond of met het inblikken van *Bloedprent*, waar ze momenteel mee bezig zijn? Ze kan haar werk nooit loslaten, zeker nu het wat minder gaat en een kaskraker geen overbodige luxe zou vormen. Anderzijds is het verhaal gebaseerd op de gruwelijke gebeurtenissen waarbij ze zelf vroeger betrokken was. Is dit een aanzet voor het scenariovervolg of een waarschuwing voor naderende rampspoed? Het is immers precies twintig jaar geleden dat de ellende begon en ongenadig toesloeg. Zou er een vloek rusten op de verfilming? Tart ze het lot niet te veel door dit nu per se in beeld te willen brengen? De gruwelijke historie biedt inspiratie voor een verhaal, en daar draait het tenslotte om voor de filmstudio: een al dan niet gedeeltelijk op de werkelijkheid gebaseerd onderwerp in scène brengen, ook al leidt dit als eindresultaat tot een soort thriller of horrorprent. De gordijnen in terrabruin zijn al geopend door Bruno en de zon prikkelt gematigd het ecru interieur van het penthouse. Het wordt een wisselvallige dag en april is daar niet onbedeeld in. Ze loert even door de lange vensterglazen en is dankbaar om haar vertrouwde omgeving te aanschouwen en

niet het voorgeborchte van de hel zoals in haar angstdroom. Het dakappartement torent boven het ruime studiogebouw uit als een waar kraaiennest. Het statige complex met twee verdiepingen dateert uit de jaren dertig en is duidelijk geïnspireerd door art deco: vensters en deuren zijn uitgewerkt in ruit- en trapeziumvorm. In de bruine bakstenen gevel zijn elementen uit de scheepsarchitectuur decoratief geïntegreerd. Omgeven door beuken en berken torent Cinéfolie uit boven een groene oase dicht bij het natuurreservaat. Daar hebben Evelyn en Bruno een tiental jaren geleden hun vaste stek gevonden. Het geheel torst een hele geschiedenis met zich en boezemt enig ontzag in. Er staan veel wagens op de ruime parking, van camionette tot Porsche. Een groot deel van de crew overnacht daar tijdens opnameperiodes, naast het gebouw bevindt zich een meer recent gebouwde bungalow – net een bunker – met een doolhof van kamers. Wat zegt haar agenda voor vandaag? Als bazin van het bedrijf neemt ze haar verantwoordelijkheid streng ter harte en ze zoekt naarstig haar smartphone tussen de kussens van de lederen canapé in aardekleur – een perfecte match met de tafel, stoelen en gordijnen. Door de beangstigende ervaring tijdens het slaaptijdstip lijdt ze even aan tijdelijke dementie. Het monotone geluid van de druppelende koffie vormt de enige achtergrondtune in de ruime, maar sober ingerichte flat. Eensklaps wordt ze opgeschrikt door een schel geluid. Een inkomend bericht! Zo vindt ze onmiddellijk haar mobiele telefoontoestel onder de zetel en ontgrendelt dadelijk het scherm waar ze tot haar afgrijzen een anonieme sms leest: ‘Stop *Bloedprent* of het wordt een bloedbad.’

Enkele kilometers verderop maakt Bruno De Coene in lichtgrijs joggingpak met gymschoenen zijn dagelijkse looprondje in de streek. Hij puft en blaast echter deze morgen. Het was een loodzware week en gisteren hebben ze met de hele ploeg en vooral een overdosis cava het startschot van hun filmopnames gevierd.

Dit weegt toch zwaar door, zeker als men niet de gewoonte heeft zich dagelijks over te geven aan enig drinkgelag. Hij blijft de sportieveling die fit wil blijven en vooral toonbaar als marketingverantwoordelijke van zijn eigen firma. Zijn tocht voert hem regelmatig langs smalle landwegen te midden van een verlaten natuurpanorama van weiden, struiken en bomen. Het is bijna windstil, en af en toe blijft de hoogste energiebron zich verschuilen achter het wolkenscherp. De temperaturen mogen er wel best zijn en schommelen rond de 15 graden. Toch draagt Bruno een rode muts. Zoals in zijn studententijd opteert hij nog steeds voor een kortgeschoren kapsel. Hij bekleedt een deel van zijn gelaat met een stoppelbaard – een obligaat, artistiek tintje volgens Evelyn. Er flitsen allerlei gedachten door zijn hoofd. De euforie om weer een nieuw project op stapel te hebben, geeft genoegdoening. Evelyn en hij hebben dit nodig als zuurstof. Creatief bezig zijn is als een drug. Ze hebben nooit hun kinderwens vervuld gezien door fertiliteitsproblemen. Gelukkig hebben ze adoptie overwogen. Glimlachend denkt hij aan zijn zevenjarig zontje, dat nu bij Evelyns moeder logeert tijdens de paasvakantie. Terwijl zijn sportschoenen een minimale zandstorm ontketenen bij het op en neer gaan, kan hij een geeuw niet onderdrukken. Hij was toch vroeg uit de veren – rond zeven uur – en is enkel met een fris glas melk achter de kiezen de baan opgetrokken. Evelyn was oververmoeid en hij heeft haar niet wakker gemaakt. Ze heeft haar nachtrust wel verdiend. Als cineast en co-writer werkt ze vaak meer dan twaalf uur per dag. Ze wil niets aan het toeval overlaten. En ook al hoeven ze zich niet echt meer te bewijzen na hun succes, toch blijven ze aan het roer van een risicovolle onderneming. Het is niet altijd eenvoudig om cultuursubsidies of geldprijzen in de wacht te slepen op allerlei festivals en daarom moet men toch een zeker stabiel inkomen hebben. Het avontuur weegt vooral zwaar door, omdat er een aantal lopende leningen maandelijks afbetaald moeten worden.

Iedere filmopdracht vraagt de nodige investeringen en men stelt een heel aantal mensen te werk op contractuele basis. Naast vast personeel dat men in dienst heeft, zijn er dure contracten met bepaalde acteurs, actrices, scenaristen en allerlei cinematografische medewerkers. Dit brengt toch de nodige kopzorgen en verantwoordelijkheid met zich. Hij zorgt zelf voor de *public relations* en zoekt overal de nodige sponsoring voor hun nieuwe uitdagingen. Dat vereist eveneens voldoende hoofdbrekingen. Hij blijft echter de eeuwige mannetjesputter en charmeur die iedereen om zijn vinger weet te winden. Misschien had hij beter voor een politieke loopbaan gekozen, maar dit lijkt hem dan weer te saai. Hij houdt ervan om zelf de touwtjes in handen te hebben en niet afhankelijk te zijn van de door partijen en allerlei belangen georkestreerde poppenkast. Bruno is reeds twintig jaar de levensgezel van Evelyn en beiden weten wat ze aan elkaar hebben, ook al waren er enkele relationele spanningen en dragen ze een vreselijk verleden mee: de macabere moord gepleegd op hun vriendin Vanessa tijdens de studententijd. Ze vullen elkaar ook aan, zij is de stille creatieveling en hij de populaire extraverte persoon. Hij houdt even halt nabij een notelaar en stretcht zijn benen. Hij corrigeert de positie van zijn wispelturige muts. Hij voelt zich plots bespied worden door iets of iemand tussen de heesters langs de zandweg. De bladeren lijken te ritselen, maar niet op natuurlijke wijze. Het kan de wind niet zijn, want deze is quasi niet aanwezig vandaag en er hangt een onaangename stilte. Hij voelt zich een beetje ijl in zijn hoofd en wijt zijn argwaan aan te weinig slaap en te veel geestrijke drank. Dit alles in combinatie met een morgen zonder ontbijt kan aanleiding geven tot waanvoorstellingen. Hij probeert zijn aandacht te focussen op de gsm die hij uit zijn broekzak haalt. Hij checkt het uur en vindt dat het tijd is om de tocht huiswaarts aan te vangen. Evelyn zal al wakker zijn en ze wacht hem waarschijnlijk op met een gezellige brunch. Hij draait zich om en geeft zijn benen de vrije loop. Toch laat het

voerval van zonet hem niet gerust. Hij kijkt nog even achterom naar de verdachte zone. Er hangt een beklemmende sfeer en het blijft een heel afgelegen gebied. Hij schudt zichzelf verwijtend het hoofd: het wordt tijd dat hij wat cafeïne en een stevige omelet over de lippen krijgt. Dit zal hem terug met beide voeten – figuurlijk dan – op de grond plaatsen. Net als hij het ritme van zijn vorige looppas terug heeft gevonden en de wolken tijdelijk de overhand hebben gekregen op de priemende vuurbol, zijn er duidelijk stappen te horen op de achtergrond. Het is niet de echo van zijn eigen tred en normaal vertoeft er hier niemand rond dit uur, zeker op een zaterdag. Het hart klopt hem in de keel en hij durft zich niet omdraaien. Ondanks het feit dat hij cinematografisch al vaak bloedstollende scènes heeft helpen inblikken, lijkt dit nu akelig reëel te zijn. Wie of wat begeeft zich op dit ontegelijk vroege uur in dit eenzame oord? Hij remt zijn joggingstechniek af en gaat met onzekere blik de confrontatie aan met wie of wat hem al een tijdje in de gaten houdt...

Een tengere man met sluik, donker grijzend haar staat achter hem. Het is Randy Smekens, de eeuwig jong lijkende en mysterieuze eenzaat van de groep. Hij heeft nog steeds zijn tienerachtige looks met jeans en poloshirt. Zijn aangezicht is verhuld achter enkele verdwaalde haarstrengels en daardoor zijn de rimpels rond zijn ogen minder op te merken. Een bewuste zet, een uiting van artistiek protest of een resultaat van nachtelijke uitspattingen in de filmstudio? Hij lijkt op de gedroegerde leadzanger van The Doors.

‘Hey, Bruno. Ik kom van de bungalow bij jullie. Ik ben daar ook blijven slapen samen met Tamara. We deelden het bed, maar ik merkte een uur geleden dat ze verdwenen was. Iedereen slaapt ginder nog en ze was niet op haar kamer. Ik ben naar haar op zoek en ondertussen doe ik inspiratie op! Weet jij waar ze is?’

Randy's stem klinkt hees en een onwelriekende walm van bier en wijn stijgt uit zijn keel op.

‘Randy, wat doe jij hier zo vroeg op de morgen? Jij bent een langslaper, een nachtraaf, geen vroege vogel! Wat is er gebeurd met Tamara? Zij vertolkt één van de hoofdrollen in onze film. Ik heb wel gezien hoe jullie flirtten gisteravond.’ Bruno is opgelucht en tegelijk gefrustreerd over de aanwezigheid van het bleekgetinte buitenbeentje.

‘Tja, Bruno. Wij zijn ook mensen met gevoelens. We vormen geen op elkaar uitgekeken koppel, dat zijn drang naar sensatie blijft zoeken in het maken van snertfilms van tweede rang. Sexy Tamara en ik hebben het aangename aan het vervelende gekoppeld. Jij hebt Evelyn, ik heb ook mijn behoeften. En Tamara zei absoluut geen neen tegen mijn avances.’ Randy grijnst bij zijn eigen spitsvondige repliek.

‘Jij bent en blijft een vervelende en enge kwal, Randy! Jammer dat Evelyn jou een kans gegund heeft als scenarist bij onze nieuwe productie. Ik zou dit nooit aan jou hebben toevertrouwd! Overal waar jij komt, ontstaan er problemen en ellende. We zijn beter af zonder jou. Jij maakt alles kapot, terwijl wij net graag dingen opbouwen.’ Bruno laat zich ondanks zijn vermoeidheid niet uit het lood slaan en zorgt voor gewaagd tegenvuur. Hij herinnert zich hoe Randy aasde op Evelyns aandacht vroeger.

‘Jij bent een leeghoofdige lustobject voor de meeste vrouwen! Ik heb geestelijke inhoud en daar valt men meer voor in deze moderne tijden. Maar hou op met je gezeur, laten we zoeken naar Tamara! Zij was vannacht fel boven haar theewater. Ze lijdt aan een alcoholverslaving en wie weet waar ze deze nacht in verzeild is geraakt!’ Randy is verbaal begaafd en etaleert dit graag. Hij

toont zich oprecht bezorgd voor de zwartharige actrice met wie hij de nacht deelde.

‘Ik hoop voor jou dat haar niets overkomen is. Ze vertolkt een van onze sleutelrollen. Laten we haar zoeken! Waar ben je overal geweest? Misschien is ze wel ergens in een sloot gevallen of slaapt ze haar roes uit op de heidegrond.’ Bruno wil praktisch te werk gaan. Het geeft geen zin om oude vetes aan te wakkeren, ze moeten hun sterspeelster terugvinden!

Eensklaps verstart de blik van beide mannen. Binnen hun gezichtsveld, op de nabijgelegen drassige weidegrond, zien ze een onrustwekkend tafereel. Ze zijn ontzet. Het levenloze lichaam van een zwartharige vrouw ligt geveld in een decor van grassprietten en bloesempluisjes. Een rood spoor vormt een sinistere cirkel rond haar met een blauw satijnen nachtgewaad beklede romp. Dit lijkt opnieuw een macaber geschenk te zijn op het natuurlijke altaar ter verafgoding van de seizoenswending...